Stjernen.

T. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indsendelser, Adresseforandringer o. s. v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiveren ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Bager, Akron, Colo.
N. Christensen, Clarkson, Kansas.
H. H. Grunsberg, Hampton, Nebr.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Modsig os!

Under denne Overskrift skriver „Social-Demokraten„ i Kjøbenhavn:

Bjærgværksprodukterne i de For. Stater gav sidste Aar en Værdi af 2160 millioner Kr. To tusinde et hundrede og seksti Mill. Kr.

Denne uhyre Sum er af Arbejdere hugget og gravet ud af de dybeste Skakter, og af dem bragt op til Jordens Overflade — altsammen til Fordel for nogle enkelte af „Lykken" begunstigede Personer, som svælger i alle tænkelige Nydelser af Luksus.

Disse Personer lader de for dem slidende Arbejdere gaa til Grunde i Elendighed. For kort Tid siden strejkede til Eks. i Staten Illinois samtlige Kulgrubearbejdere. Man bød dem nemlig omtrent 15 pCt. lavere Løn end tidligere. Efter den af Grubeejerne dekreterede Lønnedsættelse kunde Arbejderne tjene 2 Kroner og 31 Øre om Dagen.

23,000 Mænd, Kvinder og Børn sultede i Ordets brutaleste Betydning i Kuldistrikterne i Illinois. Disse ulykkelige Mennesker manglede alt, hvad der behøvedes for at friste Livet. Og da Sulten længe ikke formaaede at gjøre Arbejderne „møre", saa lod Bjærgværksejerne Arbejderne og deres Familjer jage ud af de Hytter, de boede i.

Hvem vil over for slige forfærdelige Tilstande vove at modsige os Socialdemokrater, naar vi paastaar, at Massernes Afhængighed af Arbejdsmidlernes Besiddere er Aarsagen til Arbejdernes Fattigdom og Undertrykkelse?

Hvor helt anderledes vilde ikke de Strejkendes Stilling være, naar de i Fællesskab ejede Bjærgværkerne saa vel som de andre Arbejdsmidler. Lykkelige, velnærede Mennesker vilde færdes i Minegangene og udføre deres Arbejde med Lyst. Nu er det ulykkelige, pinte og underkuede Menneske, hvem Livet er en Byrde, som tilvejebringer Procenter til en Værdi af 2160 mill. Kr. i et Aar, og som af alle disse Millioner kun faar en saa forsvindende ringe Del, at de ikke en Gang kan kjøbe det Brød, de behøver til at stille deres Familjers Sult med.

Saaledes foruretter man Arbejderne saavel i Illinois Kuldistrikter som alle Vegne, hvor Kapitaltyranniet hersker, saaledes foruretter man dem til trods for, at Naturens Frembringelser tilhører Alle, til trods for, at Arbejderne, som tilvejebringer Værdierne har langt større Krav paa dem, end de ikke arbejdende, i Kraft af det lovliggjorte Rovsystem besiddende Storkapitalister.

25 Cents pr. Smaft.

En Flok af Long Islands smukkeste Damer stod i Mandags færdige til at blive kysset for 25 Cents pr. Snude. Men desværre var ikke Long Island Jernbanens Embedsmænd blevne opmærksomme paa denne Kjendsgjerning, ellers havde de naturligvis sendt Ekstratrain for Anledningen. Først da det var for sent, indsaa den presbyterianske Menighed i Mattituck, at istedetfor at forøge sit Fond med lusede to hundrede Daler, kunde den have rejst Penge nok til at bygge en ny Kirke for.

Da denne Menigheds kvindelig Syforening i Fjor Vinter besluttede, at enhver ung Dame, som havde fyldt 16 Aar, kunde indvælges som Medlem, forudsagde konservative Folk, at nu vilde der hænde noget. Byfladderen erklærede, at ingen Syforening, som ikke satte sine Medlemmers Alder til mindst tyve Aar, kunde opføre sig helt igjennem anstændigt. Ikke destomindre forholdt Syforeningen sig tiltrods for denne ondskabsfulde Spaadom, saa rolig og adstadig som bestandig før, lige til Spørgsmaalet om Afholdelsen af en Fair paakaldte Medlemmernes Opmærksomhed.

Med en overvældende Majoritet blev det besluttet, at en Fair skulde holdes, og at der for Indtægterne skulde indkjøbes Tøj, hvoraf man skulde sy Vinterklæder til Stedets fattige og formørkede Hedninger. Den valgte Arrangementskomite viste sig at være Fremskridtskvinder. Paa et meget tidligt Stadium i sine Forhandlinger erklærede de de hidtil ved Kirkefairs brugte Maader at presse Penge af Folk paa for gammeldags og aflægs.

Lotterier, hvor den uforsigtige mandlige Beskytter giver efter for Kvindens Smiger og betaler 15 Cents for en højst usikker Udsigt til at vinde tre Papirsnipper synes neppe at være hensigtsmæssige. Rebekkaer ved Brønden, der er saa venlige at øse et Fluidum, de kalder Lemonade, for 10 Ct.s pr. Glas, erklæredes for forslidte. Afrikanske Kanaljer, der tillod Publikum at kaste tre Bolder i Hovedet paa sig for 5 Cents, vilde utvivlsomt være et Trækplaster, men neppe at anbefale ved en kirkelig Underholdning.

Efter flere Timers vedholdende Debat var Komiteen lige nær. Bazarboder, hvor der solgtes Sukkertøj, Blomster, Nipsgjenstande, etc. etc., arrangerede sig selv; men det var absolut nødvendigt at finde paa noget nyt, som kunde trække Folk, og hvorom der vilde blive talt. Endelig løste Komiteens yngste Medlem, en Pige paa 19 Aar, Knuden. Hun var vis paa, at hvis alle de smukkeste Damer i Menigheden vilde erklære sig villige til at lade sig kysse af Herrerne mod en Godtgjørelse, vilde disse sidste uden Tvivl løbe hinanden overende for at blive kvit sine Penge, og Barmhjertighedens Sag vilde gjøre en umaadelig Boom.

Snerpede Indvendinger fra lidt ældre Damer, som højst usandsynligt vilde blive anmodede om at assistere i Kyssedepartementet, blev overstemte, og det blev besluttet, at denne Bestemmelse skulde udgjøre en Del af Underholdningen. Det eneste, som stod igjen at gjøre, var at give de unge Mænd et Vink om, hvad Slags Fair Foreningen agtede at give. Pigerne afslørede ikke hele Hemmeligheden med en Gang, men lod et og andet Vink falde, der fyldte alle Ungkarle og de fleste gifte Mænd med længselsfulde Anelser. De sidstnævnte kom nu ikke længere end til Anelsen paa Grund af deres respektivé bedre Halvdels energiske Virksomhed.

Da Mandags Aften kom, fandtes der paa Sletten, hvor Fairen holdtes, blandt andre Ting ogsaa et Telt, hvorpaa et Skildt med følgende Indskription: „Adgang 5 Cents; at kysse Babyen 25 Cts." Undersøgelsen viste imidlertid, at Babyen var Pluralis, og at deres Alder varierede mellem 16 og 19 Aar. Inden en halv Time havde Mændene dannet en Kjæde, der rakte næsten halvvejs rundt Engen; og hver Mand sprang, saasnart han kom ud af Teltet, hen og stillede sig op i Rækken igjen for atter at komme ind, naar hans Tur kom.

Nyheden om, hvad der foregik, spredte sig med Lynets Hastighed, og Delegationer fra Nabobyerne begyndte at indfinde sig. Tilsidst blev Forretningerne ved alle de andre Boder indstillede for ikke at lægge Hindringer i Vejen for den fordelagtige Kyssing. Da Fairens Indtægter blev talte, udviste de en Sum af $200 hvoraf de $160 var komne ind i Babyteltet.

Den eneste Ubehagelighed ved denne Underholdning foruden den Fejl, at den ikke var averteret tilstrækkeligt, var at flere unge Mænd, hvis Kjærester indtog en fremtrædende Stilling i Teltet, gjorde Spektakel, da de hørte derom. Følgen var, at flere lovende Partier er opløste. Ja, end mere, Byens rivaliserende Menighed, Methodisterne, erklærede, at de var skrækslagne over den Maade, Presbyterianerne bragte i Anvendelse for at tjene Penge, og man venter, at deres Prædikestol vil tordne Død og Fordærvelse førstkommende Søndag Kl. 10½. (Skand.)

En amerikansk Aagerkarl.

Om den nylig afdøde Millionær Luning i San Francisco meddeles følgende Træk:

Luning var født i Hamburg og kom her til Landet i 1849 med nogle faa kontante Penge i Lommen og begyndte sin Karriere som Pantelaaner i det smaa. Da Spillehelvedet Eldorado og de øvrige Huler af samme Surdeig var i fuld Flor, lagde han Grundvolden til sin store Formue ved at forstrække uheldige Spillere med Penge til en ublu Rente; som Sikkerhed tog han Uhre, Diamantnaale, Revolvere og andre Værdisager. Lidt efter lidt udviklede han sit Virkefelt og blev Bankier. Før i Tiden maatte Kjøbmændene have kontante Penge i Beredskab til at betale Østens Firmaer hver „Dampskibsdag", c: hver Gang det regelmæssige Dampskib afgik til Panama. Ved saadanne Anledninger var det Luning, der laante dem Penge, hvorpaa han tjente 6–12 Procent om Maaneden. Helst udlaante han nu sine Penge mod Pant i gode Ejendomme, og ved at beslaglægge disse samme Dag, som Pantet forfaldt, fik han Ejendomme til flere Millioner for Fjerdeparten af deres Værdi. Han var Aktieejer i „Bank of California", den Gang Ralstons Spekulationer holdt paa at sprænge den, men han passede paa sit Snit saaledes, at han slap med at udlaane en ganske liden Sum for at redde Banken fra Konkurs, og lod forøvrigt sine Kompagnoner bære Byrderne. Han beholdt sine 800 Aktier, som nu er værd $290 hver, og som betaler $3 Dividende hvert Kvartal. Til Millionær Blythe laante han $375,000, og havde Blythe levet, er der ingen Tvivl om, at Luning havde slaaet Kloen i hans Ejendomme paa Market St., der er værd $4,000,000. Men den offentlige Administration af Blythes Ejendomme var for smart for Luning og fik Panterne overførte i andre Hænder før en lavere Rente og frelste saaledes Ejendommene fra Beslaglæggelse. Blythes sidste Dage forbitredes af Luning, som hver Dag spadserede forbi Ejendommene og undersøgte dem, som om han regnede ud, hvad han vilde tjene paa dem, naar de faldt i hans Hænder.

Luning undlod aldrig at beslaglægge en Ejendom samme Minut, som Pantet forfaldt, og aldrig udviste han en Gnist af Medlidenhed med en fattig Skyldner. Derfor var han meget ilde lidt, og fattiges Forbandelser i Hundredevis fulgte ham uden Tvivl i Graven. For to Uger siden fortalte han en Ven, at hans Testamente vilde blive en Overraskelse for Offentligheden; men saa er ikke Tilfældet, for han har ikke testamenteret en eneste Cent i noget velgjørende Øjemed eller til nogen offentlig Anstalt. Hans to Sønner og tre Døtre har faaet hele Stadsen.

Der fortælles en god Historie om hans Pengegridskhed. En Dag traf en Ven ham paa en Restauration, hvor Millionæren sad med Hovedet i sine Hænder og saa forskrækkelig trist ud. „Hvad er paafærde, Mr. Luning? Er De syg?" spurgte Vennen. — „Jeg tænker, De vilde blive syg selv," lød Svaret, „hvis De havde $5,000,000 liggende i Banken og ikke kunde laane dem ud for mere end 6 pCt."

Nok en Historie om hans Djævlenatur. An fattig Frugtsælgerske havde sat sit Bord paa Hjørnet ved et af hans Huse. Luning standsede ofte ved hendes Bord, og da han aldrig nævnede et Ord om, at hun havde trængt sig ind paa hans Ejendom, bød hun ham ofte nogle af sine bedste Frugter, som Millionæren uden Undtagelse modtog. Han havde hørt, da hun første Gang nedsatte sig ved hans Hjørne, at hun ejede et lidet Hus og Lot i et af Byens fattigste Kvarterer, og da hun havde været der saalænge, at hun havde kunnet anskaffe sig nogle Møbler, og næret en saadan Tillid til den rige Mand, at hun altid omtalte ham som „den gode Hr. Luning", lod han hende pludselig arrestere og følgte hende ud af hendes lille Hjem, fordi hun ikke havde betalt Leje for sin Plads paa hans Hjørne.

Han boede i Aarevis paa Palace Hotel og gik aldrig med en Cent paa sig, undtagen i et bestemt Øjemed. Naar han var nødt til at spise Lunch ude i Byen, tog han aldrig flere Penge med sig, end hvad en saadan af tarveligste Slags kostede. Tjeneren i Hotellet har aldrig faaet en eneste Drikkeskilling af ham, og han vides aldrig at have rakt selv den mest nødlidende en hjælpsom Haand. Han sparkede heller til en Tigger, end han gav ham en Cent. Og han ejede over 15 mill. Doll.

En ædel Mand!

Brev fra Kjøbenhavn.

Kjøbenhavn, 10de August 1890.

Sømandsstrejken.

At faa nogen nøjagtig Oversigt over Forholdene i England, er ganske umulig. Sikkert er det dog, at de engelske Arbejderunioner gjør store Anstrængelser for at forhindre de danske Produkter fra at komme til Marked, og at der allerede har fundet adskillige Standsninger Sted. De nærmeste Dage vil vise, om Enigheden blandt Havnearbejderne, Vognmændene og Jernbanefolkene er tilstrækkelig stor til at gjøre nogen alvorlig Skade.

Men i ethvert Tilfælde er det uforsvarligt at give Producenter og Exportører Forsikringer om, at der er Fred og ingen Fare, saaledes som Hr. Tietgen stadig har gjort gjennem „Berl. Tid."; det bliver jo nemlig Assenderne selv, der maa bære Tabet, naar Smørret fordærves og Æggene raadner. Og en Katastrofe kan hvert Øjeblik komme bag paa dem. „Politiken"s Korrespondent i Newcastle, der erklærer sig bestemt imod Strejken og derfor ikke mistænkes for at ville Selskabet til Livs, kan ikke skjule at Tilstanden er højst alvorlig, at Stopningen stadig finder Sted, at der nægtes Skibene Kulforsyning osv. Den sidste Markedsberetning fra det store Newcastle-Firma Svenssen & Co. meddeler: „Varmen generede under den paa Grund af den raadende Strejke noget langsomme Udlosning, og meget Smør naaede først Pakhuset i *sørgelig opløst Tilstand.*"

Skridt for Skridt har „Berl. Tid." efterhaanden maattet stadfæste det væsentligste af, hvad der har været telegraferet til „Nord. Telegrb.": at der har været lagt Hindringer i Vejen ved mange Skibes Losning og at Losningen tildels har maattet foretages af Kontorfolk og andre udøvede Personer. Og paa mange andre Maader har Meddelelserne faaet fuld Bekræftelse; Farten er bleven indstillet; Selskabet har maattet tage Arbejdsfolk med paa Skibene til at hjælpe til med Losningen; Damperne er sendt rundt fra den ene Havn til den anden uden at kunne blive af med Produkterne og saaledes frembeles. Alle Forsøg paa at bortforklare de faktiske og for Exporten yderst betænkelig Tilstande i England maa derfor betegnes som en Letsindighed, som ikke bør gaa upaatalt hen. I saa alvorlige Sager som disse maa Sandheden fuld frem, selv om den er nok saa ubehagelig for alle Parter.

At Ritzaus Bureau har skyndt sig at udsende „Berlingske Tidende"s ubeviste Paastand trænger næppe til nogen Forklaring.

Arbejdsforholdene i Murerfaget.

Det meddeles nu, at man i den nærmeste Fremtid har paatænkt at tage fat paa en Del store offentlige Arbejder, saasom Kunstmuseet, mineralogisk Museum, Hovedbrandstationen, den elektriske Centralstation, Frilagerbygningerne m. m. Saafremt dette bekræfter sig, vil der sandsynligvis blive Anvendelse for en Del flere Mursvende, end der for Tiden findes i Kjøbenhavn, og da disse store ny Arbejder, foruden at give god Fortjeneste tillige maa anses for at give unge Svende fra Provinserne en Del Belæring, vil her sandsynligvis blive Brug for en Del af dem, der ikke i deres Hjemstavn kan finde lignende godt Arbejde. Det vilde jo unægtelig være bedre, om man kunde skaffe Plads til Landets egne Børn her fremfor at søge Hjælp fra Udlandet. For at spare den Fremmede Besvær med paa Maa og Faa at søge Arbejde rundt om paa Byggepladserne, har Murmestrene i Knabrostræde Nr. 3 oprettet et Kontor, hvorfra der gives Oplysning om, hos hvilke Mestre der er Plads.

En dygtig Bjørn.

Cirkus Busch har i disse Dage faaet sig et enestaaende Trækplaster, der tager Publikum med Storm. Det er en 4-Aars Hunbjørn, der lyder Navnet „Caviar". Den er paa Højde som en voksen Mand og aabenbart uhyre stærk, men den er samtidig yderst godmodig og omgjængelig. At se den paa Hesteryggen er et kosteligt Syn; den staar ualmindelig støt paa Benene og springer med stor Sikkerhed gjennem Tøndebaand, selv naar de er beklædte med Papir. Naar den rejser sig paa Bagbenene paa Sadelen, medens Hesten galopperer rundt i Menagen, ryster Huset af Latter og Bifald.

Tilsidst tager den et forsvarligt Livtag med sin Herre; under Tiden bliver han overvunden, medens til andre Tider Bjørnen maa ligge under. Det henrykte Publikum fremkalder den sjældne Artist Gang efter Gang, og Bjørnens Kunster vil sikkert vise sig at blive et Numer, som alle maa se.

Jøvrigt er Personalet — naar undtages Klownerne — udmærket godt sammensat for Tiden, og Direktøren sparer ingen Møje for at gjøre sin Hestedressur stedse mere fuldkommen. Eksempelvis er det lykkedes ham i Løbet af en Maaneds Tid at faa en Hest til at springe over fire andre, tilsyneladende uden at det volder den ringeste Besvær. Skoleridtet bliver ligeledes i høj Grad beundret af Kjendere.

Fribilletter.

Billetkjøbere, som agter at sende efter Slægt og Venner i Efteraaret bør i egen Interesse straks henvende sig til vore befuldmægtigede Agenter eller direkte til vort Hovedkontor og derigjennem forsikre sig om den aller billigste Pris. Den største Sikkerhed for redelig Behandling samt Befordring med Hurtigdampere, som gjøre Rejsen over Havet paa 6 Dage, og saaledes landsætte Passagererne, inden Vinterstormene begynde. Vi ere Agenter for alle Linjer, og De kan vælge den De anser bedst.

A. Mortensen & Co.,
Gen'l Steamship Agents,
140 E. Kinzie st., Chicago, Ill.

Prohibition-Højlicense-Debatten

i Beatrice, Nebr., 5—10. Juli.

Talernes fuldstændige Tekst.

(Fortsat.)

John L. Webster forklarer Højlicense under hyppige Afbrydelser.

Mine Damer og Herrer: — Jeg antager at jeg er fuldt ud berettiget til den Formodning, at jeg staar foran Folk, der er forsamlet i den Hensigt at lytte til en alvorlig og oprigtig Behandling af dette Spørgsmaal og ikke for at høre paa Amnestuehistorier eller Komik; thi naar den Dag kommer, at I skal stemme over hvorvidt Prohibition skal inkorporeres i Statens Grundlov eller ikke, da anvender I et af de alvorligste Privilegier, I som amerikanske Borgere besidde. Naar den Tid kommer at Stemmesedlen skal nedlægges i Valgurnen da er det ikke længer Grin og Narrestreger, men I udtrykke Eders Vilje paa Papiret — om I vil at Nebraska skal fortsætte paa Fremskridtets Bane eller I vil at Eders Stat skal knækkes af Prohibition og for evigt falme.

Da Mr. Dickie indehavde Talerpladsen her anvendte han de første tyve Minutter af sin Tid til at forelæse Eder nogle Citater af et Cirkulære, der under Prohibitionskompagnen var blevet udgivet i Kansas. Det var Udbrag af et Pamplet, der var affattet i det Øjemed at fremstille den ene Side af Sagen, men enhver Anskuelse fra nogen, der troede paa License, var bleven nægtet Adgang. Ikke et eneste Ord fra Folk, som ikke troede fuldt og fast paa Prohibition, fremkom i det lille Skrift. Det var et ensidigt kunstigt fremstillet Dokument. Med ligesaa stor Ret og Fornuft kunde han have bidraget til den ærede Forsamlings Underholdning ved Oplæsning af nogle udvalgte Stykker af Almanaken fra i Fjor. Jeg blev opmærksom paa, at han undlod at meddele Forsamlingen Kilden til sine Citater.

Mr. Dickie (afbrydende) „Jo, hver eneste."

Ja, jeg hørte nok de Oplysninger, De gav os; det var A. B.s og C. D.s Anskuelser; — men hvem var A. B., og hvem var C. D.? Det var simpelthen de Folk, til hvem Prohibitionisterne henvende sig naar de trænger til til Raad og Daad. Lige saa vel kunde min Ven spørge de her tilstedeværende Prohibitionister om Deres Mening, og efter at have samlet en Snes Prohibitionisters Anskuelser oplæse dem som Argument i Sagen som han skulde læse os Uddrag af et prohibitionistisk Valgskrift. Da Kampen rasede i Kansas blev der ogsaa fra den anden Side trykket store Bunker Literatur, der naturligvis paa sin Maade var ligesaa ensidige. I mit Værelse paa Hotellet har jeg flere af disse License-Forsvarsskrifter; men jeg har for megen Agtelse for denne Forsamling til at jeg skulde byde dem slige som Argument, paa Grundlag af hvilket denne Stats Befolkning skal afgjøre et stort og vigtigt Spørgsmaal. Da han havde fuldendt Læsningen af den lille Traktat, begyndte han at oplæse nogle Anskuelser fra enkelte Personer i Jowa. Nuvel, tag dem for hvad de er værd.

Jeg fastholder at der er en anden Side af Sagen; men den halve Times Tid, jeg har til min Raadighed i denne Diskussion, tillader mig ikke Anledning til at oplæse Anskuelser fra enkelte Folk i Jowa. Men jeg vil give Eder et gjennemgribende Svar paa Spørgsmaalet, som der er mere Klem i end alle de personlige Erklæringer, de kan foredrage Eder hele Dagen fra Solopgang indtil Solnedgang. Og dette Svar er det i Jowa sidst afholdte Valg, som min Ven forsøgte at forringe ved en egen Art Forklaring. Jeg var godt kjendt med Forholdene i Jowa og godt nok til at vide, at det Spørgsmaal, der spillede Hovedrollen da Guv. Boies blev valgt, var Spørgsmaalet mellem Prohibition og Højlicense og slet ikke andet.

Mr. Small (afbrydende): „Jeg benægter det." Jeg hører at han nægter det. Han sidder her og siger, at det ikke er sandt. Jeg indser at De er megen rask til at fare op og benægte naar Deres Lære faar et Slag i Ansigtet fra Folkerøstens Argument; men en Benægtelse beviser intet. Da Folket i Jowa stemte om Sagen, var Mr. Boies Kandidat paa et Ticket, der var imod Prohibition, hvor imod hans Modstander var Kandidat for dem, der erklærede sig for Prohibition. Mr. Boies fik en Stemmeflerhed. Er det ikke klart nok?

Mr. Small (afbrydende): „Hvad om dem, der ikke stemte."

Jeg hører min Ven sige, at han ønsker at jeg skal fortælle ham om dem, som ikke stemte. Det skal være mig en Fornøjelse at efterkomme Opfordringen. Paastanden er, at Boies, da han valgtes Guv., fik blot nogle faa Stemmer mere end Cleveland fik Aaret i Forvejen, da han var 30,000 bag efter Harrison. Enhver, der er lidt kjendt med Politik, ve'd, og min Ven Small ve'd ogsaa, at et Præsidentvalg drager mange flere Stemmer end et slet og ret Guvernørvalg. Dette forklarer hvorfor der ikke blev kastet saa mange Stemmer i det Valg, hvor Boies blev valgt som der faldt i Præsidentvalget.

Mr. Small (afbrydende): „Der var flere."

Ikke flere end der faldt i sidste Præsidentvalg.

Mr. Small: „Flere for Boies."

Nej, vist ikke! Der blev kastet flere Stemmer i Præsidentvalget i Jowa end der nogen Sinde er bleven kastet i noget Guvernørvalg. Har De Dokumenter til at gjendrive denne Paastand, kom da frem med dem. Jeg ve'd hvad jeg taler om.

Mr. Small: „Jeg vil give Dem Beviserne. Jeg sagde, og jeg gjentager det endnu, at der blev kastet flere Stemmer paa demokratisk Side i Guvernørvalget end det foregaaende Aar i Præsidentvalget; det vil sige 224 Stemmer flere end Grover Cleveland selv fik."

Det er en ganske forskjellig Historie fra den, vi trættedes om. Denne Paastand paa Deres Side støtter min Paastand, at der ved et Præsidentvalg falder flere Stemmer end ved et Guvernørvalg.

Mr. Small: „Det har jeg aldrig sagt."

Og nu siger han, at han ikke har sagt det. Han kryber ud fra det og siger noget andet. Han siger at Boies fik 224 Stemmer mere end Cleveland. Det er en ganske anden Sag. Det vil jeg indrømme og forklare, hvorledes det gik til at han fik dem. Han fik dem fordi Folket i Jowa surt havde erfaret, at Staten ikke gjorde nogen Fremgang under Prohibition, og 30,000 Republikanere blev hjemme paa Valgdagen fordi de ikke kunde stemme for deres eget Ticket uden at de dermed stemte for Prohibition og deres politiske Begreber var for indsnævrede til at tilade dem at stemme for nogen Demokrat. Facit bliver altsaa at Sam Smalls Prohibition Lære blev forkastet af Flertallet af dem, som kastede deres Stemmer ved Statsvalget i Jowa i Fjor.

Jeg beklager, mine Damer og Herrer, at Tiden glider saa hastigt; det, som jeg kunde bringe frem til Forsvar af den Stilling, jeg indtager, vilde kræve en hel Uges Tid, naar det udførligt skulde fremstilles. Men jeg vil gjenoptage den Tanke, som jeg begyndte med i Lørdags, nemlig, paa hvilken Maade gavnes Staten som politisk Samfund ved Prohibition? Ikke en eneste Mand, saa vidt vi nu er kommen, har vovet at besvare dette Spørgsmaal. Derfor kommer jeg selv til at gjøre et Forsøg paa at bringe Svaret. Jeg forsøgte at bevise i Lørdags at der var en almindelig raadende Stilstand i alle Stater, hvor der er Prohibition, og som mine Beviser fremdrog jeg disse Staters Indvaanerantal. Men jeg vil bevise min Side af Sagen ved at gaa lidt videre. En eller anden kunde jo maaske indvende, at Maine, Vermont og New Hampshire ere ældre Stater og som saadanne ere de allerede opfyldte og afgiver intet Rum for videre Forøgelse af Befolkningen. En Prohibitionist sagde forleden til mig, at Aarsagen til den lille Folkemængde dernede er, at Udlændingerne komme i Land der og driver „ordentlige Folk" (d. v. s. „de Indfødte") hen til andre Steder. Jeg formoder at Manden var aldeles uvidende om den Kjendsgjerning, at „Udlændingerne" slet ikke lande i Maine, New Hampshire eller Vermont; men at hele Indvandringsstrømmen gaar meget længere mod Vest.

Lad os anstille nok en Sammenligning: Maines Befolkning udgjør 21 Personer pr. Kvadratmil, Vermonts 36, og New Hampshiers 38. Staten Massachusetts' Terræn er ikke mindre bakket end Vermonts, dog bo'r der i Massachusetts 221 Mennesker paa hver Kvadratmil; med andre Ord, i Massachusetts bo'r ti Familjer, hvor der i Prohibition Maine bo'r en. New York, Nabostaten mod Vest, har 106 Indbyggere pr. Kvadratmil imod 21 i det tusindaarige Rige Maine, som vore Prohibition-Venner praler saa umaadeligt af.

Ude i Illinois, halvvejs over Fastlandet, er der 55 Personer pr. Kvadratmil, i Indiana, Bissekræmmernes Stat, 55, i den gode Stat Jowa 78 og i Pennsylvania 95. Viser det sig ikke, at Maine, New Hampshire og Vermont næsten er blevne folketomme og at det intet Under er at disse Stater ikke kan trives? Sagen er, at Befolkningen fordrives fra enhver Stat, hvor Prohibition grasserer, og Fabriksvirksomhed og Handel ødelægges. Dersom vore Modstandere ikke formaar at forklare denne Gaade paa nogen anden Maade, har vi selvfølgelig Ret til at antage, at Forskjellen skyldes Prohibition, der er den eneste afvigende Karakteristik mellem de tre nævnte Stater og de øvrige.

Vi gaar et Skridt videre endnu i vor Sammenligning. I Tiaaret 1870—80 voksede Vermonts Befolkning blot ½ pCt., hvorimod den gjennemsnitlige Tilvækst for hele Landets Vedkommende var 20 pCt. Den gamle Whiskey-Stat Kentucky havde en Forøgelse af 24 pCt., Vin-Staten California 54 pCt. og Højlicense-Nebraska 267 pCt.; og fra 1880 til 1890 var Forøgelsen 300 pCt.

Her er en anden Kjendsgjerning med Hensyn til Maine: I 1870 var der 5,550 Fabriker i Staten; ti Aar senere, i 1880, var Antallet formindsket til 4,481, altsaa har Eders Prohibition ødelagt 1,069 Fabriker i ti Aar. I New Hampshire ødelagde I 161 Fabriker og i Vermont 396. Men i Nabostaterne, hvor der var Højlicense forøgedes Fabrikernes Antal Aar for Aar. I Massachusetts var Forøgelsen for samme Tidsrum 1114, i Wisconsin 661, i New York 6,533, i Maryland 975, i Illinois 1,952, i Minnesota 1,233 og i den lille Stat Nebraska — som det hedder med Højlicense-Forbandelsen hvilende paa sig var Tilvæksten 733.

Jeg fastholder altsaa at i enhver af de nævnte Stater har Prohibitionen ødelagt Fabriksvirksomheden, hvilket er ensbetydende med Kapitalens Udbrivelse af Staten. I enhver af Unionens Stater, hvor Højlicense har været gjældende, er Antallet af Fabriksforetagender vokset; selvfølgelig er der bleven Arbejde for flere Folk, flere Penge og flere Lønninger udbetalte, Landprodukter har bragt en større Pris, flere Penge har været stillet i Cirkulation. Alt dette har brolagt Vejen til Velstand som Modsætning til den almindelige Fortrykthed, der er fremherskende i de Stater, hvor Prohibition fører Scepteret. Dersom mine Venner paa den anden Side kan bortforklare dette ved Argument, lad dem saa gjøre det. Jeg foretrækker at fremlægge Kjendsgjerninger, og saa kan denne intelligente Forsamling selv drage dens Slutninger.

En Stemme (afbrydende): „Hvordan hænger det sammen med Kansas?"

Dirigenten: „Jeg ønsker at gjøre opmærksom paa, at blot de fire Talere har Adgang til denne Debat."

Webster: Havde det ikke været for Dirigentens Mellemkomst, skulde jeg ufortøvet have besvaret Kansas-Manden, men af Agtelse for Dirigenten skal jeg afholde mig fra at indlade mig paa Mundhuggeri med noget Individ uden for Debatørerne. Naar Tiden kommer skal jeg nok tage Kansas under Behandling, og jeg kan paa Forhaand sige med samme Udfald forholdsvis som med de nævnte Stater.

Det blev hævdet at Prohibition er en af de Ting, der indskrænker Sindssyge og Drukkenskab, osv. Dette ligger aldeles udenfor Debatten. Der er ingen Højlicense-Ven her, som vil forsvare Drukkenskaben; det er ikke vor Opgave, vi er her for at drøfte hvorledes vi bedst og heldigst skal behandle et erkjendt Onde, og det er den eneste Ting, vi har at tale om. Vore Venner synes fuldstændigt at mangle Aaner til at skjælne mellem lovligt regulerede og ansvarlige Salooner og et Samfundsliv, hvor Drukkenskab uhindret florerer.

(I næste No. kommer Sam Small igjen med et Svar til Webster.)